

Publicerad 2006-01-23 17:03 av Dan Linder

en dagen efter-saga baserad på Pam Tillis "Spilled perfume".

...och all parfym du slösat bort

Vännen, vännen.

Jag tänker inte fråga, jag behöver inte fråga heller. Ändå sedan du…vi…var små har jag kunnat läsa dig som en öppen bok.

För nu sitter du här och dricker koffeinfritt te och vill låtsas att allt är okej men jag lovar dig vännen – är det någon som har ’Shit, gud och fan… jag fattar inte att jag gjorde det’ skrivet i biofåtöljsrött läppstift i sötnosansiktet så är det du.

Din muns våglinjer, mandelformade drömmarögonen…ändå ser du sliten ut, bleknosen. Inte något som katten dragit in men du ser ut som du levt för mycket, sett för mycket, träffat för många.

Och du tror jag är så korkad och inte känner oss så himla väl att jag fattar att någonting är fel, nåtsåinihelvete snett och krokigt, mosat, och dött.

Jag tänker inte sparka på dig när du ligger och sluter ögonen för att vila, är du hos en vän kan du blunda obehindrat utan att vara rädd för att vara ensam/naken när du vaknar igen.

Så --- från en vän till en vän, så vet jag precis vart du är på väg. Har varit där själv. Gissa om jag har. Du trodde att lyckofén från i lördags med Sambucafrisuren och alla smarta repliker skulle hänga med ett tag till och att Prins Charming inte var en paddgrön liten sak med tjocka, blöta läppar och ett retsamt sms-finger?

Och du hatar dig själv, visst gör du. Svarthatet. Mörkerrädslan. Feghetsblekheten. Men va fan bruden, gråt inte för all parfym du gjorde av med. Det lönar sig inte.

Du behöver förstärkning under fötterna nu, skitdyr och fåfång förstärkning, men du är raggsockslåg och vill stanna där när alla maskorna på strumporna gått och en klack ligger kvar i hans hall.

Du är rädd för att vara ensam – bli lämnad, rakt av. Sittande i en soffa.

Men jag lovar att det är stor skillnad mellan att vara ensam för stunden och att vara övergiven för gott.

Jag känner honom inte, inte mer än du berättat – lägenhet med stora fönster och kyliga fönsterbräden i sten där du ställde ett gott glas vin för att hålla det svalt – men jag vet att när han planerade sitt drag, sin taktik, så kände du dig inte alltför högklackad på jorden.

Har jag rätt eller har jag rätt?

Ingen bitchy chic-tuffing med rökigt skratt och festens absoluta charmtrollscentrum; män och kvinnor som dyrkar dig, ditt hår, din doft, din hud, din halskedjas nyanser, groppen i halsen, kyssvälkomna amorbågen och ditt lekfulla femme fatale-leendet, kioskdeckaromslaget, en hjältinna i en Hitchcockfilm i universumsvart bröstmjuk sammet utan enstaka, självlockiga hårstrån på; perfekt form över fjortisplatta magen som ingen Big Pack i världen rör på.

Jag bet mig i tungan och såg honom komma.

Du dansade, han dansade; underarmarna, midjan, ådrorna.

Hur han tittade på dig under lugg.

Din idolposterblick och hans idolposer i mobilkameror du aldrig mer får se igen.

Hur han flyttade sig närmare ända tills han kom nära.

Alltför nära.

Ett par steg hit, ett par snedsteg dit bara.

Du vet hur det fungerar: två steg från och tre tillbaks när självkänslan är på reparation.

Herregud, du föll för honom och magen skrek, hjärnan flög fritt och hela din kropp hade längtat efter fallandekänslan, all luft under armarna, hopp från en balkong som brinner och värsta snyggingen till tiopoängarbrandman nedanför.

Se det för vad det var: en sekunds svaghet räddade hela din kväll.

Du gråter nu, du har gråtit.

Blodgrapefärgen i dina ögon säger allt.

Så, ta din bästa handduk och torka morgonen efter-tårarna för vad som är gjort är gjort.

Ingen idé att gråta mer, hörnu. Ingen idé att gråta mer.

Vännen – det är aldrig bra att gråta över all parfym du gjort av med.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Dan Linder med Poeter.se id #2384 innehar upphovsrätten